

[Poul Westergaard.]

Ganske særlig vil jeg takke ministeren for gentagne understregninger af, at det, det gælder om, er at bevare og udbygge beskyttelsen af naturværdierne til gavn for de lokale samfund og for landet som helhed og at videregive disse værdier til de kommende generationer.

I den målsætning er retsforbundet helt enig. Vi plejer at sige det på den måde, at det er statens opgave at sikre naturområder og kulturværdier af betydning for eftertiden og at sikre befolkningens adgang til disse værdier.

Men hermed har vi altså også sagt, at naturværdierne er hele befolkningens, ikke kun den tilfældige lodsejers eller et lokalt områdes, men hele befolkningens og også de kommende generationers, og at det er dette tings opgave at sikre disse værdier og sørge for, at hele befolkningen nu og i fremtiden kan drage nytte af dem.

Jeg er helt overbevist om, at netop vores samfunds hastige udvikling gør det påkrævet, at vi sætter en fed streg under den fælles ret til naturværdierne. På den ene side har motoriseringen øget befolkningens muligheder for at komme ud og komme vidt omkring og drage nytte af naturværdierne, og på den anden side er befolkningens behov herfor øget med det moderne industrisamfunds befolkningskoncentrationer og langt mere stressende arbejdsvilkår.

Vi må altså som en politisk realitet notere os en helt legal og en helt forståelig voksende interesse for landskabsbeskyttelsen overalt i vores land, og samtidig må vi erkende de trusler imod naturværdierne og imod de rekreative værdier, som det moderne samfund naturligvis også fører med sig.

Jeg synes ikke, der er nogen grund til i den debat at skjule den interesseudsættelse, som der indlysende er og må være mellem på den ene side befolkningens og vore efterkommeres soleklare ret til naturværdierne og på den anden side snævre lodsejerinteresser, erhvervsinteresser og lokale områders særlige interesser i en mere intensiv udnyttelse eller i en udvikling, som rent øjeblikkeligt kan skæppe i kassen, enten det altså er i den private lodsejers kasse, i virksomhedens kasse eller i kommunekassen.

Der er eksempler nok på denne interesse-

konflikt. Lad mig bare nævne som noget helt grelt og noget, der er aktuelt, den næsten mafialignende pression, som f. eks. Dansk Sportsfisker Forbund for nylig blev udsat for fra landbrugsorganisationers side på grund af forbundets ihærdige indsats i miljøbeskyttelsens tjeneste.

Jeg kan da også lidt længere tilbage nævne skandaleprojektet i Skjern Å-dalen, hvor Hedeselskabet for skatteydernes midler også varetog de økonomiske særinteresser imod de almene interesser i at beskytte naturværdierne. De skader, der på den måde én gang er sket, står jo næsten ikke til at rette op igen.

Jeg kunne nævne masser af andre eksempler på denne konflikt, men det, der er det væsentlige her i debatten, er at få understreget det politiske ansvar for, at de almene interesser også bliver rimeligt tilgodeset, at vi bevarer og udbygger beskyttelsen af naturværdierne til gavn for det lokale samfund og for landet som helhed, og at vi kan videregive disse værdier til de kommende generationer, som miljøministeren helt rigtigt siger det i sin redegørelse.

Men det, der så i øvrigt er det centrale i ministerens redegørelse, er spørgsmålet om, hvorvidt fredningsplanudvalgene skal sløjfes og deres beføjelser overføres til amtsrådene. Lad mig sige med det samme: vi har drøftet det, og det er vores opfattelse, at det er en dårlig idé, som vi ikke i hvert fald på det foreliggende grundlag vil kunne medvirke til at søge realiseret.

Hvordan tanken herom kom ind i betænkningen fra folketingets udvalg angående fysisk planlægning i maj 1973 har vi ingen forudsætninger for at vide, men jeg kan nu forstå af debatten, at det i hvert fald ikke for alle de dengang deltagende partier var ment så kontant, og det er jeg i og for sig glad for.

Men vi ved bl. a. fra miljøministeriets udmærkede redegørelse for fredningsplanudvalgenes beføjelser og arbejdsområde, som vi også synes der er grund til at takke for, at disse udvalg har en lang række meget betydningsfulde opgaver, først og fremmest naturligvis i henhold til naturfredningsloven, men så sandelig også i henhold til by- og landzoneloven, skovloven, sandflugtsloven, landbrugsloven, miljøloven, vandløbsloven osv.